

og deraf er den allerførste Del Seilskibe af en Gjennemsnitsstørrelse af 60 Neg. Tons eller 30 Kommercelæster. Nu beder jeg enhver Sagkyndig at afgjøre, hvorvidt der er nogen Mulighed for at optage en Konkurrence i Storhandel med det Materiel. Men det, som navnlig i de senere Aar har skabt Hamborgs og Bremens Fremgang, det er de store Dampskibslinier; disse Dampskibslinier bestaa imidlertid alle eller saa godt som alle ved Statsubvention. Nu vil jeg spørge, om Indenrigsministeren er forberedt paa at yde Statsubvention til de Dampskibslinier, vi skulle indarbejde her; det er jo indlysende, at jo mindre Dampskibslinierne ere indarbejdede, desto mere trænge de til Statsubvention, og en ny Linie trænger selvfølgelig allermeest. Forholdet er saaledes, at i Frankrig er der et Selskab, der faaer 12^{8/10} Million Francs for Besjergelsen af Farten paa Middelhavet, Atlanterhavet, Ostasien og Australien, et andet faaer 5^{1/2} Million Francs, et tredje 4 Millioner, foruden at Staten giver 11 Millioner i ligefrem Seiladspremie til Skibene. I Tyskland er der et Selskab, „Norddeutscher Lloyd“, der faaer 4 Mill. Reichsmark om Aaret, og mange andre Selskaber, der faae ikke fuldt saa store, men tilsammen meget betydelige Beløb. Ungarn giver henimod 2 Mill. Gylden til Dampskibsselskabet „Oesterreichisch-Ungarischer Lloyd“. Spanien giver 8^{1/2} Mill. Pesetas til en Dampskibslinie paa Antillerne, England ¹/₂ Million £ om Aaret, der er som jagt næsten ikke et Land i Europa, der ikke giver Subvention, for at Dampskibslinier kunne oprettes, man gjør det baade i Rusland, Nederlandene, Belgien, Portugal, Grækenland og ligeledes i Brasilien, de nordamerikanske Frisstater, britisk Indien og Japan; i Norge er man begyndt derpaa, og i Sverig er man begyndt at forlange det. Hvis man vil udtale tydelig og bestemt, at man er forberedt paa at yde Storhandelen her i Landet den Art af Subventioner, for at begynde maat vil jeg sige et Par Millioner Kr. om Aaret, stiller Sagen sig for mig ganske anderledes med Hensyn til den Udfigt. Storhandelen har til at vinde Noget ved en Frihavn; men det, som Storhandelen vil vinde, vil den ikke vinde ved Havnens Frihavnstillig, men kun derved, at man fik en tidssvarende Havn med store, tidssvarende Anlæg. Jeg tror nok, at hvis den ærede Indenrigsminister vilde se mere paa Havnens i dens Stikfelse blot som Handelshavn end spørge om dens Stilling som Frihavn, kunde i alt Fald jeg have den Ære lettere at mødes

med den ærede Minister, end jeg kan gjøre det nu.

Den ærede Minister paaftaar, at man i en Frihavn „vil naae den Fordel, at man har alle Hjælpemidler ved Haanden og har Lägeret lige ved dybt Vand, hvilket man ingenlunde har paa Kreditoplag eller paa Frilageret.“ Dette er for mig fuldstændig stort Tale; thi paa alle Kreditoplag her i Kjøbenhavn og i Provindserne har man jo netop Lägeret lige ved dybt Vand og alle Hjælpemidler ved Haanden. Saa siger den ærede Minister, at man „har her langt friere Udgang til Virksomhed i enhver Henseende.“ Men det er ogsaa en Misforstaaelse; der er tværtimod ingen Udgang til Virksomhed, der er saa fri som den, man har ved Kreditoplaget. I Frihavnen vil man ingenlunde kunne arbejde frit; man vil ikke kunne føre et eneste Bund toldpligtige Varer fra Frihavnen over paa Toldterritoriet uden at indfræere det, lade det veie og undersøge og eventuelt betale Told af det. Noget Saadant har man jo ikke paa Kreditoplag; der har man kun at føre sit Regnskab til den sidste Dag i Kvartalet, naar Efterhynet kommer, og forøvrigt er man jo uden nogenomhelst indskrænkende Kontrol fra Toldvæsenets Side; man har altsaa meget friere Udgang paa Kreditoplag end i en Frihavn. Kreditoplaget kan jeg desuden anbringe, hvor jeg vil, hvor det konvenerer mig; i Frihavnen er jeg derimod henvisst til det ubekvemme Sted, hvor man har været nødt til at lægge den, fordi man ikke har kunnet finde noget bedre. „Man har den lette Forbindelse uden Toldtilsyn, forsaavidt man vil handle paa Udlandet,“ siger den ærede Minister; men det holder ikke Stik. Forbindelsen er ligesaa let nu. Anlægget maa ganske vist for en væsentlig Del være beregnet paa Udførsel til Udlandet, Gjennemførsel,“ og det skal gjøres lettere ved Frihavnen, nævner Ministeren. Det er ogsaa en Misforstaaelse; thi det kan ikke være lettere, end det er nu; den ærede Minister kan ikke i Theori eller Praxis fremstille en lettere Maade til Gjennemførsel end den, paa hvilken det sker nu, ved luttede Vægtene. — Saa er der et Spørgsmaal, der ikke har været fremdraget; men som jeg skal tillade mig at nævne, fordi det netop forekommer paa dette Sted i Ministerens Foredrag. Den ærede Minister sagde nemlig om nogle nedlagte Frihavne: „Jeg tror, det var nogle østerrigste Frihavne, og hvis jeg ikke tager feil, var det af Hensyn til Toldbevogtningen, idet denne viste sig umulig.“ Det har ikke været omhandlet før, hvad